

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 września 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ustalił J. W. kapitał początkowy i określił jego wartość na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 182 688,99 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął: podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1 762,48 zł (pomnożono wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 144,36 % - wyliczony z przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1984 r. do 31 grudnia 1993 r. przez kwotę bazową tj. 1 220,89 zł); okresy składkowe (tj. 26 lat, 8 miesięcy i 15 dni tj. 320 miesięcy), nieskładkowe (1 rok, 6 miesięcy i 4 dni tj. 18 miesięcy), współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31 grudnia 1998 r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego w wysokości 83,46 %; średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat tj. 209 miesięcy (komunikat Prezesa GUS z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn). Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że do ustalenia wartości kapitału początkowego nie uwzględniono wnioskodawcy okresu od 2 grudnia 1970 r. do 3 grudnia 1970 r., gdyż nie podjął on zatrudnienia po odbyciu zasadniczej służby wojskowej i tym samym nie została opłacona składka na ubezpieczenia społeczne.

/decyzja k.33 - 34 plik I akt ZUS/

W dniu 16 października 2017 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie J. W. od ww. decyzji, w którym wniósł o jej zmianę poprzez ponowne przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem za okres 1970 – 1977, jako podstawy wymiaru składek, kwoty przeciętnego krajowego miesięcznego wynagrodzenia określonego przez Główny Urząd Statystyczny. Skarżący wskazał, że ww. decyzja została wydana z naruszeniem przepisów. J. W. podkreślił, że w okresie od 1970 – 1977 był zatrudniony w warunkach szczególnych w (...) Zakładach (...), a przyjęcie za ten okres minimalnego wynagrodzenia za pracę jest dla niego krzywdzące. W ocenie skarżącego, osiągał on wynagrodzenie na poziomie średnich zarobków krajowych.

/odwołanie k.2 – 5/

W odpowiedzi na odwołanie, która wpłynęła do tutejszego Sądu w dniu 17 listopada 2017 r., pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie, argumentując, jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k.12 – 13/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. W. urodził się (...)

/okoliczność bezsporna/

W dniu 20 lipca 2017 r. wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego – według obecnych przepisów, z zastosowaniem średnich krajowych za lata brakujących wynagrodzeń.

/wniosek – k. 29 akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ustalił J. W. kapitał początkowy i określił jego wartość na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 182 688,99 zł.

/decyzja k.33 - 34 plik I akt ZUS/

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wynagrodzenia wnioskodawcy w następującej wysokości:

- za rok 1984 – 245 877,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 202 056,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 121,69 %,
- za rok 1985 – 291 733,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 240 060,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 121,53 %,
- za rok 1986 – 307 031,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 289 140,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 106,19 %,
- za rok 1987 – 412 996,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 350 208,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 117,93 %,
- za rok 1988 – 872 200,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 637 080,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 136,91 %,
- za rok 1989 – 4 600 683,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 2 481 096,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 185,43 %,
- za rok 1990 – 19 088 008,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 12 355 644,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 154,49%,
- za rok 1991 – 39 381 959,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 21 240 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 185,41 %,
- za rok 1992 – 63 549 100,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 35 220 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 180,43 %,
- za rok 1993 – 64 055 000,00 zł, co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 47 940 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 133,61%,

Wyliczony na podstawie powyższych danych wskaźnik wyniósł 144,36 %.

/obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego k.28 akt ZUS/

Za okresy zatrudnienia od 16 września 1970 r. do 26 października 1970 r. oraz od 4 grudnia 1970 r. do 31 grudnia 1977 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął wnioskodawcy minimalne wynagrodzenie w jednostkach gospodarki uspołecznionej.

/ustalenia w aktach ZUS/

W okresie od 16 września 1970 r. do 30 kwietnia 1982 r. J. W. był zatrudniony na stanowisku elektromechanika w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) S.A. (w okresie od 27 października 1970 r. do 1 grudnia 1970 r. odbył służbę wojskową). Z treści świadectwa pracy z dnia 5 października 2006 r. wynika, że wnioskodawca w okresie od 16 września 1970 r. do 26 października 1970 r. oraz od 4 grudnia 1970 r. do 30 kwietnia 1982 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku elektromechanika, wykonywał prace przy wytwarzaniu, przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych wymienione w wykazie A, dział II, poz.1 pkt 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. Nr 8 z 1983 r.) i wykazie stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r.

/świadectwo pracy k.3 akt ZUS/

W spornym okresie wnioskodawca otrzymał angaże na następujące stanowiska pracy:

- od dnia 16 września 1970 r. stażysty z wynagrodzeniem zasadniczym wg taryfy 4/III kategorii zaszeregowania robotników systemem dniówkowym oraz premię w wysokości, która nie może przekroczyć 25% wynagrodzenia zasadniczego.
- od dnia 1 września 1971 r. wnioskodawca został przeszerogowany do grupy 6/III na stanowisko elektromechanika aparatury pomiarowej.
- od dnia 1 listopada 1971 r. wnioskodawca został przeszerogowany do grupy 7/IV na stanowisko elektromechanika.
- od dnia 1 lipca 1973 r. elektromontera elektrycznej aparatury pomiarowej wg taryfy XIII/6 – 7 kategorii osobistego zaszeregowania w tabeli A tj. 12 zł na godzinę plus premia regulaminowa i inne dodatki zgodnie z obowiązującymi ustaleniami.
- od dnia 1 maja 1975 r. wnioskodawca został przeszerogowany do grupy 8 na stanowisko elektromontera elektrycznego.

/dokumentacja pracownicza wnioskodawcy k.24/

Pracownicy zatrudnieni na stanowiskach elektromechaników zajmowali się naprawą maszyn używanych w procesie produkcji, a także usuwaniem pojawiających się awarii. Wynagrodzenie elektromechaników było ustalane na podstawie stawki godzinowej i obowiązujących wówczas norm czasu pracy, a nadto otrzymywali oni premie oraz dodatki za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Elektromechanicy pracowali także w nadgodzinach, przy czym praca w nadgodzinach była uzależniona od potrzeb pracodawcy.

/zeznania świadków: Z. M. min.00:03:43 – 00:11:34, M. F. min.00:11:34 – 00:18:39 rozprawy z dnia 27 lutego 2018 r., płyta CD k.51, zeznania wnioskodawcy min.00:05:20 – 00:07:54 rozprawy z dnia 18 maja 2018 r., płyta CD k.90 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:03:14 – 00:13:31 rozprawy z dnia 9 stycznia 2018 r., płyta CD k.39/

W hipotetycznym wyliczeniu wysokości kapitału początkowego wnioskodawcy w trzech wariantach :

- 1.z uwzględnieniem za okres od 1 lipca 1973 r. do 31 grudnia 1977 r. stawki godzinowej w wysokości 12 zł i 42 godzin pracy tygodniowo.
- 2.z uwzględnieniem za okres od 1 lipca 1973 r. do 31 grudnia 1977 r. stawki godzinowej w wysokości 12 zł i 44 godzin pracy tygodniowo.
3. z uwzględnieniem za okres od 1 lipca 1973 r. do 31 grudnia 1977 r. stawki godzinowej w wysokości 12 zł i 46 godzin pracy tygodniowo

- nadal najkorzystniejszy wskaźnik podstawy wymiaru wynosił 144,36 %, ustalony z okresu 1984 – 1993.

/hipotetyczne wyliczenie – 56 -55, 76-82/

Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał następującej oceny dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego , dokumentacji osobowej wnioskodawcy , a także na podstawie zeznań wnioskodawcy oraz zeznań świadków.

Podkreślić należy, że zawarta w aktach sprawy dokumentacja pracownicza wnioskodawcy , oprócz angaży jakie otrzymywał w spornym okresie ,nie zawiera innych danych (choćby co do ilości przepracowanych godzin , nadgodzin , otrzymywanych premii , czy też dodatków) , które pozwoliłyby na dokładne ustalenie kwoty otrzymywanego przez niego wynagrodzenia. Przy czym jedynie z jednego angażu wynika stawka godzinowa wynagrodzenia.

W odniesieniu zaś do złożonych w niniejszej sprawie zeznań wskazać należy ,że wprawdzie zeznający w sprawie świadkowie oraz wnioskodawca byli zgodni co do faktu , iż osiągał on wynagrodzenie wyższe niż przeciętne, otrzymywał premie oraz pracował w nadgodzinach , to jednak nie potrafili oni , oprócz tych twierdzeń, wskazać jakichkolwiek konkretnych danych w tym zakresie . Co więcej , jak wskazał świadek Z. M. , o wysokości premii decydował każdorazowo kierownik , a nadto pracownicy nie posiadali wówczas wiedzy na temat wysokości wynagrodzenia osiąganego przez pracowników zatrudnionych na tożsamyh stanowiskach pracy.

Z całą również pewnością miarodajnego źródła dowodowego na okoliczność uzyskiwanych przez wnioskodawcę dochodów w spornym okresie nie może stanowić dokumentacja płacowa odnosząca się do jego zatrudnienia w latach 1978 – 1982. Na jej podstawie nie jest możliwym przyjęcie ,że wnioskodawca w spornych tj. wcześniejszych latach uzyskiwał wyższe wynagrodzenie niż przyjęte przez organ rentowy. W ocenie Sądu nie sposób bowiem z całą pewnością stwierdzić ,że wynagrodzenie wnioskodawcy było w spornym okresie ustalane w ten sam sposób , jak wynagrodzenie w latach 1978 – 1982.

Wprawdzie w trakcie postępowania organ rentowy dokonał hipotetycznych wyliczeń wysokości kapitału początkowego wnioskodawcy w trzech wariantach :

1.z uwzględnieniem za okres od 1 lipca 1973 r. do 31 grudnia 1977 r. stawki godzinowej w wysokości 12 zł i 42 godzin pracy tygodniowo.

2.z uwzględnieniem za okres od 1 lipca 1973 r. do 31 grudnia 1977 r. stawki godzinowej w wysokości 12 zł i 44 godzin pracy tygodniowo.

3. z uwzględnieniem za okres od 1 lipca 1973 r. do 31 grudnia 1977 r. stawki godzinowej w wysokości 12 zł i 46 godzin pracy tygodniowo.

Sąd uznał ,że żadne ze wskazanych wyliczeń nie może zostać uwzględnione wnioskodawcy przy wyliczaniu wartości kapitału początkowego, bowiem każde z dokonanych hipotetycznych wyliczeń nie było korzystniejsze od wskaźnika uwzględnionego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w treści zaskarżonej decyzji.

Wnioskodawca kwestionował te wyliczenia w tym znaczeniu, że nie zostały uwzględnione inne składniki wynagrodzenia.

Brak było podstaw do uwzględnienia w hipotetycznym wyliczeniu premii, określonej w umowie, z uwagi na jej określenie „do 25 % miesięcznego wynagradzania”, co nie oznacza, że w każdym miesiącu miała ona taką wysokość, nadto w okresie, za który dokumenty płacowe zachowały się premia kształtowała się na poziomie 15 – 17-20-30 %, nadto do uwzględnienia pozostałych, wymienianych przez wnioskodawcę składników wynagrodzenia , z uwagi na brak dowodu co do ich istnienia i wysokości w spornym okresie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Na wstępie należy podnieść, iż brak było podstaw do odrzucenia odwołania, z uwagi na to, iż wnioskodawca wykazał, że wniósł odwołanie w terminie.

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią art.173 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 roku poz. 1383) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art.174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art.26 ust.3 dla osób w wieku 62 lat (art.173 ust.2 ww. ustawy). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (art.173 ust.3 ww. ustawy).

Zgodnie z treścią art.174 ust.1 i 2 ww. ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art.53, z uwzględnieniem ust.2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

1. okresy składkowe, o których mowa w art.6,
2. okresy nieskładkowe, o których mowa w art.7 punkt 5,
3. okresy nieskładkowe, o których mowa w art.7 punkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art.15, 16, 17 ust.1 i 3 oraz 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. (ust.3)

Z kolei w myśl art.15 ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (ust. 6 cytowanego artykułu).

Zgodnie natomiast z treścią art. 15 ust. 2a cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. (por. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku o sygn. III UZP 2/03 opubl. w OSNAPiUS z 2003 roku nr. 14 , poz.338)

Postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się zatem do ustalenia czy możliwym jest przyjęcie do obliczenia kapitału początkowego wnioskodawcy wyższego wynagrodzenia niż przyjęte przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych , w szczególności za lata 1970 – 1977.

Zgodnie z treścią §21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237, poz.1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja §21 ust.1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku §20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. nr 10, poz.49) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997 roku - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 roku - III AUr 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III AUr 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być uwzględnione tylko wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez ubezpieczonego w danym okresie, a nie zaś wynagrodzenie ustalone na podstawie przypuszczeń czy też uśrednień. Jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru.

W niniejszej sprawie o ile nie ulegało wątpliwości, że ubezpieczony w spornym okresie świadczył pracę na rzecz (...) Zakładów (...), o tyle dokumentacja pracownicza z ww. zakładu pracy nie odnosiła się do wysokości osiągniętych przez niego zarobków w latach 1970 - 1977. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, że w ww. spornym okresie wnioskodawca osiągał wynagrodzenie wyższe niż przyjęte przez organ rentowy. Nadto należy wskazać, że Sąd nie może ustalać wysokości zarobków na podstawie przypuszczeń, uśrednień, czy też hipotetycznych wyliczeń na podstawie wynagrodzeń innych pracowników. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być bowiem uwzględnione tylko wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez zainteresowanego w danym okresie. Jego wysokość musi być niewątpliwa i bezwarunkowa, a nie jedynie prawdopodobna. Podkreślić należy, że stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, a określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą a jego konkretnym pracownikiem. Zatem jedynie wynagrodzenie wnioskodawcy ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, że zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru, a następnie kwoty świadczenia emerytalnego. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalanie wynagrodzeń w sposób przybliżony lub prawdopodobny. / tak wyrok SA w Łodzi z dnia 19.10.2016, III AUa 2185/15LEX nr 2152862/. W związku z tym Sąd nie podziela stanowiska zawartego w wyroku SA we Wrocławiu, w sprawie III AUa 1450/ i uznał, że brak było podstaw do przyjęcia do ustalenia wysokości świadczenia średnich zarobków krajowych, tylko z tego powodu, że wnioskodawca był zatrudniony w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy podziela pogląd, który zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 r., zapadłego w sprawie o sygnaturze akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ustawowym wymogiem jest bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności co do wysokości. Aby dokonać przeliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury trzeba mieć konkretne i rzeczywiste dowody na okoliczność uzyskiwania zarobków w danej wysokości i okresie. Skoro zatem zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie wskazuje jednoznacznie na faktyczną wysokość osiąganego przez wnioskodawcę wynagrodzenia w spornym okresie, Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia wyższego wynagrodzenia wnioskodawcy za lata 1970 – 1977.

Na marginesie dodać należy, że nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76; wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1998 r., sygn. II UKN 244/98, OSNAP 1999, nr 20, poz. 662). Należy przypomnieć, że w postępowaniach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych sąd nie jest obowiązany do poszukiwania dokumentów zatrudnieniowo - płacowych, o które nie zadbała osoba dochodząca świadczenia ubezpieczeniowego. W związku z tym to na ubezpieczonym ciążył ciężar dowodzenia i udokumentowania podnoszonych twierdzeń. Przy ustalaniu podstawy wymiaru składki wnioskodawca powinien udowodnić, że w spornym okresie uzyskiwał wynagrodzenie w konkretnie określonej wysokości oraz to, że od wynagrodzenia tego była odprowadzana składka./Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 sierpnia 2016 r. III AUa 1723/15 LEX nr 2149641 /

Brak także było podstaw do zakwestionowania wyliczenia przyjętych okresów składkowych i nieskładkowych /ich matematycznego wyliczenia/. Organ rentowy wyjaśnił sposób wyliczenia, a wnioskodawca w tym zakresie nie zgłaszał dalszych zarzutów.

Brak było także podstaw do zakwestionowania decyzji ze względu na osobę, która podpisała decyzję, skoro podpisał ją aprobant, a więc pracownik ZUS.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada wyżej przytoczonym przepisom prawa i w konsekwencji orzekł, jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalając odwołanie.